

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa M.H.

przeciwko T. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 września 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 21 października 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) po rozpoznaniu sprawy na skutek apelacji powoda zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 21 października 2016 r. przez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 155 000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 30 lipca 2011 r., kwoty 5 283,74 zł tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia 30 lipca 2011 r., renty związanej ze zwiększonymi potrzebami w wysokości 2 400 zł miesięcznie, poczynając od 1 lipca 2011 r., renty wyrównawczej w wysokości 1 800 zł miesięcznie, poczynając od 19 lutego 2011 r., ustawowych odsetek od wypłaconej mu kwoty 125 000 zł za okres od 30 lipca 2011 r. do 15 lutego 2012 r., umorzył postępowanie w zakresie kwoty 125 000 zł, ustalił odpowiedzialność pozwanego za szkody mogące wystąpić w przyszłości

w następstwie obrażeń doznanych w wypadku, do którego doszło w dniu 19 lutego 2011 r., oddalił powództwo w pozostałej części oraz apelację w pozostałym zakresie. Sąd ten przyjął, że powód w 40% przyczynił się do zaistnienia wypadku i obniżył w tym zakresie ustalone roszczenia.

Powód w skardze kasacyjnej powołał podstawę naruszenia prawa materialnego przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Za oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej przemawia, w jego ocenie, naruszenie przez Sąd Apelacyjny art. 362 i 445 k.c. przez przyjęcie istnienia związku przyczynowego pomiędzy działaniem lub zaniechaniem powoda a szkodą oraz uznanie, że określenie sumy zadośćuczynienia na kwotę 550 000 zł nie było rażąco zaniżone.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej objęta art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymagała od skarżącego wykazania, że zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych dociekań. Naruszenie prawa powinno mieć charakter szczególny i kwalifikowany (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.). Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do

rozpoznania nie pozwala na podzielenie stanowiska skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Brak w nim przekonywującego wyводу prawnego o zaistnieniu takiego stanu rzeczy w stosunku do kwestionowanego orzeczenia. Okoliczność, że pieszy był w stanie nietrzeźwości w chwili wypadku, nie stanowi samo przez się podstawy do przyjęcia, że przyczynił się on do zaistnienia wypadku i szkody, a tym samym do zmniejszenia należnego mu odszkodowania. Zastosowanie art. 362 k.c. może wchodzić w grę tylko w razie ustalenia, iż nietrzeźwość miała wpływ na powstanie lub rozmiar szkody (zob. wyrok SN z dnia 27 listopada 1974 r., II CR 647/74, OSP 1976, z. 1, poz. 6). Brak we wniosku argumentów przemawiających za uznaniem, że Sąd Apelacyjny błędnie zinterpretował i zastosował art. 362 k.c. oraz określił zakres przyczynienia się powoda w ustalonych okolicznościach sprawy. Ocena określenia sumy zadośćuczynienia jako rażąco zaniżonej nie została poparta żadnymi racjami o charakterze obiektywnym. Nie było podstaw do uznania, że zaskarżone orzeczenie zostało oparte na wykładni przepisów art. 362 i 445 k.c. oczywiście sprzecznej z ugruntowaną ich wykładnią, przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., której zastosowanie podyktowane było sytuacją rodzinno - majątkową powoda oraz znaczenie dla niego wyniku sprawy.